

Afgiftekantoor
1700 DILBEEK 1

Driemaandelijkse
nieuwsbrief van de
werkgroep
STRAATKINDEREN
VAN ALAGOINHAS
3de trimester 2015
19^e jaargang nr. 3

V.U. Piet Paul
Zonnekouter 16
1700 DILBEEK

P708281

**Pastoral
Do Menor**
Nieuwsbrief

België-Belgique
P.B.
1700 DILBEEK 1
2/2788

Itterbeek, 20 september 2015

Beste lezer,

Misschien ontbreekt het je aan tijd om de nieuwsbrieven van de Pastoral (volledig) te lezen. Doe het deze keer. Al was het maar het eerste artikel. Kost maar een paar minuutjes. Laat het even bezinken. Het verhaal van Sara. Een pakkend verhaal. Om even stil van te worden. Een kind... Een nul. Een last. Tot iets in haar leven plots het verschil maakte. Toen ze een onderdak, een opleiding, aandacht en vriendschap kreeg. Zij heeft deze kans gekregen, en er iets mee gedaan.

Voor vele anderen zijn die kansen er niet.
En niet alleen in Brazilië.

De actuele schrijvende verhalen van de duizenden vluchtelingen uit oorlogsgebieden die momenteel een veilig onderkomen zoeken hier in West-Europa. Ook op zoek naar kansen. Op een menswaardig vreedevol bestaan. We staan met deze verhalen op, we gaan ermee slapen. Situaties die velen onder ons zich (gelukkig) niet meer kunnen inbeelden.

Raken deze verhalen je nog? Doe je er iets mee?
Of ben/word je gevoelloos, onverschillig door aanhoudend dezelfde verhalen.

Denk niet te snel: ik kan er niks aan doen.
Weet dat alle kleine beetjes helpen.

De redactie.

Mijn verhaal bij de Pastoral do Menor

Beste lezers van deze nieuwsbrief.

In deze editie wil ik jullie het verhaal vertellen van een meisje dat in ons opvangtehuis geplaatst werd. Vandaag is ze 18 jaar, en ze vertelt ons hoe ze zich voelde toen ze bij ons kwam en hoe haar leven veranderde gedurende de vijf jaar van haar verblijf. Ze vertelt over de moeilijkheden die ze ondervond tijdens haar aanpassingsproces en na haar vertrek eind vorig jaar.

“Toen ik hier kwam, vond ik alles vreemd. De eerste nacht sliep ik rustig, toen ik wakker werd viel het me op hoe alles zo mooi was en de andere kinderen zo rustig. Maar nadien volgden nachten zonder slaap, ik dacht steeds maar weer aan mijn familie en mijn vrienden. Maar geleidelijk aan geraakte ik gewend aan de nieuwe situatie, ik paste me aan, ondanks het heimwee naar vroeger dat ik steeds bleef voelen.

Hoe ik hier terecht ben gekomen? Het is een lang verhaal, een triest verhaal ook. Na de dood van mijn moeder bleef ons gezin verweesd achter, het viel uiteen. Mijn vader ging bij mijn tante wonen, de zus van mijn moeder. Hij nam ons niet mee, we bleven alleen wonen. Na verloop van tijd ging hij weg bij mijn tante en ging bij andere vrouwen wonen die zeiden dat ze voor ons gingen zorgen. Mijn twee zussen en ik gingen terug bij hem wonen. Maar al gauw werd de situatie onhoudbaar, vooral voor mij. Ik moest hard werken in het huishouden, ik moest op de kinderen passen zonder er iets voor te krijgen. Ik ging werken bij verschillende families hier in de stad en in andere steden. Uiteindelijk ging ik bij één

van die families inwonen in Moçoro – in de staat Rio Grande do Norte. Toen ik daar kwam, moest ik gaan werken bij een andere familie. Daar werd ik zwaar mishandeld en uitgebuit. Ik stapte naar de lokale sociale dienst om aangifte te doen van de situatie. Zo kwam ik terecht in een opvangtehuis waar ik verbleef tot aan mijn terugkeer naar Alagoinhas. Toen ik hier aankwam, hoorde ik dat mijn vader niet meer voor mij wou zorgen, dat ik niet meer welkom was bij hem. Zijn uitleg was dat hij me niet kon onderhouden en dat het huis waar hij woonde niet van hem was en te klein voor nog iemand erbij.

En zo kwam ik terecht bij de Pastoral do Menor. Ik was 13 en had bijna geen school gelopen. Ik kon nooit het schooljaar afmaken omdat ik steeds weer moest verhuizen, steeds weer bij een nieuwe familie. Maar hier bij de Pastoral do Menor kon ik terug gaan studeren. En voor het eerst in mijn leven slaagde ik erin het schooljaar af te maken, dank zij de begeleiding en de oriëntatie die ik kreeg. Ik kreeg eindelijk de kans en de middelen om me te ontwikkelen, te groeien tot mens. Ik voelde me voor het eerst behandeld als mens, als persoon met talenten en potentieel. Ik hoefde niet te werken om eten en kleding aan te schaffen, ik kon volop investeren in mijn toekomst. Bij de Pastoral volgde ik verschillende cursussen: muziek, dans, informatica en plastische kunst. Ik leerde dat ik de mensen kon helpen, dat ik solidair kon zijn, ik leerde de ouderen te respecteren, ik ondervond wat het betekende graag gezien te worden en zelf van anderen te houden zonder dat er iets tegenover hoefde te staan. Kortom, ik kreeg de mogelijkheid om een beter mens te worden.

Ik ben momenteel 18 jaar. Sinds een jaar geleden verblijf ik af en toe een weekeinde bij mijn vader. De jeugdrechter had met hem gesproken en gezegd dat hij nu wel de mogelijkheden heeft om me op te vangen. Ik begrijp nu beter de redenen waarom mijn vader mij en mijn zussen vroeger niet kon opvangen. Hij vertelde dat hij zich steeds grote zorgen maakte over ons, dat hij ging werken en ons alleen moest laten terwijl wij van de ene familie naar de andere gingen. Hij zal wel nooit weten hoe zeer ik geleden heb onder de verwaarlozing waar ik slachtoffer van was. Maar ik geloof ten volle dat God op zekere dag zijn hart zou beroeren en hem zou doen inzien dat hij verkeerd was en dat hij voor zijn kinderen moest zorgen, ook voor mijn zusjes en broertjes.

Ik ben de Pastoral do Menor heel dankbaar: op de eerste plaats de onthaalmoeders die zo goed voor mij gezorgd hebben, tio Freddy die de oprichting van het onthaaltehuis mogelijk heeft gemaakt, en ten slotte aan heel de ploeg van de Pastoral... ik ben allen heel dankbaar en vraag God om hen te zegenen!

Sara da Conceição

De taak van de sociaal assistente in het Opvangtehuis

De dienst institutionele opvang – het opvangtehuis – heeft als doel kinderen en jongeren die verwaarloosd worden of persoonlijk gevaar lopen uitzonderlijk en tijdelijk op te vangen in een huiselijke, familiale sfeer. De opvang is tijdelijk want gericht op de re-integratie van de kinderen in hun biologisch gezin of de opvang in een adoptiegezin. Het Statuut van de Minderjarigen legt in artikel 19 vast dat elk kind of jongere recht heeft op te groeien in hun natuurlijke gezin, of, in uitzonderlijke omstandigheden, in een adoptiegezin. De familiale banden en de relatie met de lokale gemeenschap dienen versterkt te worden.

Het gezin moet bescherming bieden aan de kinderen die er zich ten volle moeten kunnen ontwikkelen in een aangename en harmonieuze omgeving. Wanneer dit niet het geval is, kan de institutionele opvang tijdelijk in deze noden voorzien. Maar dit kan enkel een tijdelijke oplossing zijn voor kinderen en jongeren die door vijandige socio-economische en familiale omstandigheden hun integriteit en gezonde ontwikkeling in gevaar zien komen. Gedurende de tijdelijke opvang wordt er intensief gewerkt aan de re-integratie van de jongere in zijn/haar gezin of, indien niet anders mogelijk, in een adoptiegezin. De opvangdienst staat de jongeren bij op alle vlakken, zorgt ervoor dat ze zich opgenomen voelen en organiseert activiteiten die de socialisatie en ontwikkeling van de jongeren bevordert. We kunnen daarbij rekenen op de professionele ondersteuning van de sociaal assistente en andere professionelen.

De inzet van onze sociaal assistente is van fundamenteel belang voor de werking van dit opvangprogramma. Ze bouwt netwerken op van mensen en organisaties en lokale overheden die kunnen bijdragen tot een verbetering van de levensomstandigheden van onze kinderen en jongeren en hen te helpen bij de re-integratie in het gezin. Er gaat dus veel aandacht uit naar het versterken van de gezinsrelaties en gezinsstructuur.

Het is algemeen geweten dat kansarme gezinnen hun sociale functie, namelijk het garanderen van de groei en de ontwikkeling van de kinderen, zo goed als helemaal verwaarlozen. Deze gezinnen hebben zelf nood aan ondersteuning en oriëntering. Ze kunnen daarbij van elkaar leren en van andere instellingen en organisaties. Vandaar het belang van de vorming van netwerken en samenwerkingsverbanden.

We zoeken ook partners bij de lokale overheden en juridische instanties. De lokale afdeling van de Jeugdrechtbank volgt onze werking van nabij op. Elk semester rapporteren we aan deze rechtbank over de ontwikkeling van de opgevangen kinderen.

Er dient opgemerkt dat de sociaal assistente niet alleen werkt. Ze is actief binnen een netwerk met andere professionals, zoals psychologe, pedagoge, opvoeders/monitoren. De gezamenlijke inspanning van deze mensen en organisaties zorgt voor een zo hoog mogelijke kwaliteit van de opvang en uiteindelijk de terugkeer van de jongere naar zijn biologische ouders of adoptieouders. We mogen niet vergeten dat het gezin, op voorwaarde dat ze voor de nodige bescherming en geborgenheid kan zorgen, de ideale plaats is voor een zo harmonieus mogelijke ontwikkeling van de kinderen.

In de voorbereidingsfase voor de terugkeer van de kinderen naar hun ouders worden er audiënties georganiseerd waarin beide partijen aanwezig zijn. Deze audiënties zijn een uitstekende graadmeter om te bepalen in hoeverre beide partijen klaar zijn voor de hereniging.

Ronice, sociale assistente van de instelling.

Pastoral do Menor de Alagoinhas

BR 101, Km 101 - Caixa Postal 48
48100-000 - Alagoinhas - Bahia
Fone (075) 442-1948
Fax (075) 422-2362
C.G.C. 16.130.585/0001-02
Insc. Estadual 37.186.366-NO

M Pastoral do
Menor
de Alagoinhas

25 augustus 2015

Beste Vrienden,

Deze keer wordt mijn bijdrage iets dat heel sterk mijn aandacht trok en ik niet voor mezelf wil of kan houden. Het stukje is zeker voor iedereen... maar toch... heel speciaal en in het bijzonder voor de meisjes en de moeders.

Een voorbeeld van moed om vele meisjes, ook hier bij ons, na te volgen!!!

**De activiste voor onderwijs, Malala,
verzamelde fantastische punten in de Britse examens**

De activiste Malala Yousafzai poseert even voor de foto na haar uiteenzetting in Birmingham, Engeland (Nieuws uit het dagblad São Paulo – bij Reuters, 21/08/2015)

De jonge Pakistaanse Malala Yousafzai die de Nobelprijs voor de Vrede ontving voor haar inzet ten voordele van het onderwijs voor meisjes, vierde met fierheid de geweldige uitslag met de punten die ze toegekend kreeg tijdens de examens die ze aflegde in het Verenigde Koninkrijk.

Haar vader, Ziauddin Yousafzai, publiceerde op Twitter, verleden vrijdag, 21 augustus, dat Malala, 18 jaar, maximale A+ punten verwierf in zes disciplines en een A kreeg in vier andere. Hiermee plaatste ze zich tussen de beste studenten die GCSE's examens aflegden (een soort maturiteitsproef die toegang verleent tot het universitair onderwijs). Hierbij de uitslag:

Maths GCSE: A*
Maths IGCSE: A*
Biology: A*
Chemistry: A*
Physics: A*
Religious studies: A*
History: A
Geography: A
English Language: A
English Literature: A

Als ze 14 was, kreeg ze een kogel door het hoofd op het moment dat ze de school verliet in de Swat-vallei. Hij werd afgevuurd door een scherpschutter van de radicale islamitische Taliban-groep. Zij had toen in een blog het recht op onderwijs verdedigt voor meisjes.

Na deze aanslag kreeg de activiste wereldwijd erkenning voor haar inzet. Ze werd hierdoor een strijd-symbool tegen de Taliban, een groep die verschillende delen van Pakistan controleert. In 2014, kreeg ze hiervoor dan de Nobelprijs voor de Vrede.

Voortdurend bedreigt door deze groep, leeft Malala de dag van vandaag met haar familie in Engeland. De Pakistaanse persmedia vierde met luister haar fantastische schooluitslagen. De "Express Tribune" een Pakistaanse krant blokletterde: "Dank zij Malala mag Pakistan een heel fier land zijn!"

En opnieuw... dank ik alle lezers en lezeressen voor de genegenheid en het meeleven die elk van jullie ons betuigen. Ik wens iedereen een goed laatste kwartaal van 2015, een goede gezondheid, veel geluk en vrede.

Jullie vriend,

Freddy Goven.
freddygoven@hotmail.com

De nalatenschap van Ricardo!

Vijfendertig jaar geleden deed God of het toeval de wegen kruisen van een man en een kind. Deze ontmoeting was niet alledaags, want gemarkeerd door gevoelens van wanhoop en grote nood. Het kind lag te kermen van de pijn op een bank op het centrale plein van de stad. Het zag er niet goed uit voor hem. De man die het kind vond, dacht geen twee seconden na, pakte het op en bracht het naar het dichtstbijzijnde hospitaal. Ongelukkig genoeg kon de verzorging niet meer baten, het kind stierf. Hij had een naam, Ricardo, een levensweg, veel te kort, en hij had vermoedelijk heel wat dromen en verwachtingen van het leven. Ricardo werd de engel bewaarder van heel wat kinderen en jongeren die geholpen worden door de diverse projecten en programma's van de Pastoral do Menor.

Het is moeilijk te vatten dat situaties zoals deze nog altijd voorkomen in onze samenleving. Kinderen die verwaarloosd worden, seksueel misbruikt, economisch uitgebuit, genegeerd door zij die geacht worden voor hen te zorgen. Maar het mooiste aan het verhaal van Ricardo is het feit dat iemand die het kind niet kende en nooit gezien had, overmand door medelijden en empathie met zijn lijden, zich ontfermde over hem. Wie van ons zou hetzelfde initiatief nemen? Wie weet hoeveel mensen waren al gepasseerd aan het bankje waarop hij lag zonder iets te doen, zonder hulp te bieden? Ricardo hoefde niet te sterven van honger en uitputting! We mogen wel stellen dat door de houding van Pe. Freddy Goven, die zweerde alles te zullen doen om nooit meer zulke scène te moeten zien, andere jongeren geïnspireerd werden om zich in te zetten voor de lotsverbetering van zo veel kinderen en jongeren in socio-economische penibele situatie. Het waren de eerste stappen in de dappere en mooie strijd ten voordele van deze kinderen en jongeren.

De Pastoral do Menor van Alagoinhas vierde haar 29-jarig bestaan op 1 november 2014. Al 29 jaar lang timmeren we aan de weg voor de lotsverbetering van de kansarme kinderen en jongeren die hun mensenrechten miskend zien. Ze hebben geen recht op een menswaardig leven, geen recht op onderwijs, gezondheidszorg, cultuur, sport en ontspanning. Al 29 jaar lang geven we onze kinderen en jongeren uitzicht op betere vooruitzichten, helpen we hun dromen te realiseren. Om dit duidelijk te maken aan de lokale gemeenschap organiseerden we op 30 oktober een mars door de stad in een feestelijke sfeer. Bedoeling was te tonen dat onze instelling de strijd voor de rechten van de minderbedeelden binnen onze samenleving, en dan vooral de zwaksten, de kinderen en jongeren, niet opgeeft. Zolang er minderjarigen worden benadeeld, verwaarloosd, misbruikt, zij het binnen het gezin, zij het door de gemeenschap, zal de Pastoral do Menor niet opgeven. Kinderen en jongeren zijn onze "absolute prioriteit"!

We moeten de moed hebben om ons leven te veranderen, nieuwe prioriteiten te stellen en te geloven in onze mogelijkheden ons leven en de wereld een andere draai te geven. En we moeten een voorbeeld nemen aan de jongsten onder ons die blij zijn met de simpelste dingen in het leven!

Gelukwensen aan de Pastoral do Menor de Alagoinhas voor haar 29 jarig bestaan, en gelukwensen voor onze engel bewaarder, de moedige Ricardo!

Leidiany, coördinatrice van het Project: "Arte pela Vida"

Een bericht over het Programma Arca de Noé

Het Programma Arca de Noé (de Ark van Noah) biedt kinderen tussen 7 en 11 jaar ludieke pedagogische activiteiten aan. In april gingen we van start met de opvang van de leerlingen van de school Menino Jesus in het kader van dit programma en het programma Meer Onderwijs, een partnerschap met het Onderwijssecretariaat van de stad Alagoinhas. We begonnen met een intake gesprek met de ouders om hun geschiedenis te leren kennen. We hoorden klachten van de moeders die niet goed weten hoe ze hun kroost moeten opvoeden, hoe om te gaan met moeilijke momenten. We merkten op dat heel wat kinderen de grenzen van het mogelijke en fatsoenlijke niet mee krijgen van thuis uit. Van de kinderen zelf werden ook interviews afgenomen evenals van de opvoeders en leraars die vertellen over de moeilijkheden in het klaslokaal. Elke getuigenis is voor ons belangrijk. Een kind vertelde over het feit dat de leraars steeds kloegen over agressief gedrag, dat elke discussie eindigt in geweld.

We hielpen het kind over zichzelf na te denken, het gedrag te analyseren. Ze zei ons: mijn moeder vertelde me dat telkens ik geslagen word, ik terug moet slaan. Het is een lief, braaf meisje, dat geleidelijk aan haar agressie leerde overwinnen. Dankzij de aandacht van de opvoeders leert ze conflicten op te lossen op een sociaal aanvaardbare manier, via conversatie leerde ze dat niet alles opgelost kan worden door slaan en roepen en tieren.

We tonen de kinderen en jongeren dat er andere wegen zijn om conflicten op te lossen, ze leren dialogeren, een eigen mening vormen over de wereld om hen heen, leren respect te hebben voor elkaar en solidair te zijn. In een andere getuigenis vertelde een jongen over het feit dat nadat zijn moeder een baby kreeg ze niet meer voldoende aandacht had voor hem. Gelukkig is er grootmoeder die wel voor hem zorgt en hem medicijnen geeft als hij ziek is en hem liefde en genegenheid geeft.

Een ander meisje getuigde over haar conflicten vanwege haar religieuze overtuiging. We luisteren naar haar, geven haar advies. We moeten soms zowel de vader als de moeder vervangen. De vaderfiguur is dikwijls afwezig in het gezin, de moeder moet zowel haar functie vervullen als de vaderfiguur vertegenwoordigen. Ze moet gaan werken om haar kinderen te onderhouden en het gezinsleven te organiseren. Sommigen laten het allemaal een beetje op een lopen, ze nemen het niet zo serieus. De kinderen komen dan bij ons met hun relatieproblemen, hun conflicten en gebrek aan genegenheid en zelfvertrouwen. Dankzij onze opvang en begeleiding zien we hun vooruitgang en ontwikkeling. Het vergt veel geduld en inleving van ons, opvoeders en monitoren. Na twee of drie maanden bij ons zien we al duidelijk de veranderingen in het gedrag van de kinderen en hun ontwikkeling. Veel kinderen hebben een zeer laag zelfvertrouwen en een negatief zelfbeeld, ze hebben meer tijd nodig op school om zich te ontplooien, om bij te leren.

Onze psychologe luistert veel, analyseert en geeft advies. Er is dikwijls veel creativiteit nodig om de dagdagelijkse uitdagingen aan te gaan. Gelukkig is er God die ons bijstaat en licht geeft.

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Giften voor het straatkinderenproject van Freddy Goven in Alagoinhas kan je steeds overmaken via een overschrijving of via een permanente opdracht op rekening: **IBAN: BE84 4358 0341 0159 BIC: KREDBEBB** van **VIA-Don Bosco** vzw, Leopold II- laan 195, 1080 Brussel
Mededeling : **project 5078 - Conviver Alagoinhas Brasil.**
Indien het jaarlijkse totaal van je giften minstens 40 euro (*) bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.

(*)Deze 40 euro kost u dank zij het fiscaal attest in werkelijkheid slechts zo'n 25 euro. Houd hiermee rekening wanneer je het bedrag dat je écht wil delen gaat bepalen!

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Het afdrukken van de nieuwsbrief werd gesponsord door

Lange Leemstraat 372 – 2018 Antwerpen
Tel. 03 201.93.10 - www.itxx.be – info@itxx.be

Verkoop, installatie en onderhoud van hard- en software, netwerken en beveiliging, hosting oplossingen, cloud computing
Gespecialiseerd in kantoor netwerken en infrastructuur